

же-тъ. Не, отговори тя спокойно, ами не ежлъ си избрала още никого, за кого-то бихъ са залюбила.

Тѣй са изминаха нѣколко години, и тя се съ тѣзи мисли и онзи младъ момъкъ съ червена-та брада се са надѣваше и я забикаляше, бато, нѣкой ливиръ. Ето единъ денъ иде единъ чужденецъ, единъ шведски капитанинъ, кой-то бѣше оставилъ отечество-то си, зашто-то тамъ го отблженалъ, кога-то ги избирали, и като кмалъ доста пари, пѣтуваше по море и по сухо, правилъ ловъ на тигри и елѣфанти, крокодили и морски змии и носеше съ себе нѣколко пушки хубави и едно нюфаундлендско куче, кое-то му бѣше повече отъ единъ пѣтъ избавило живота. Ако са не лѣжа име-то му бѣше Стуре или подобно на това; азъ си го наричахъ Соръ Густа-во, а нащенци-тъ го викаха капитанина. Той му са хареса моя-та градинка и дойде да живѣе у мене, и то въ тази стая, въ коя-то ти сета живѣешъ, и скоро са упознахме и увѣрихме като топлия хлѣбъ съ сирене-то. Той не говореше много и отъ мой-тъ стихове твърдѣ малко искаше да знае, зашто-то той любеше само единъ поетъ, Лордъ Бирона, на кого-то пѣтешествия-та той си приспособилъ за примѣръ. Нему са можеше да прави това. Куражъ имаше доста, пари повече отъ колко-то му трѣбнаха, а жени-тъ тинаха подирѣ му, зашто-то той бѣше високъ, хубавецъ, а имаше и добръ характеръ што-то всяка си мислеше, че бѣше съглѣдала въ него Херкулеса. Въ Римъ той извършилъ много работи, во никога не обичаше да говори връхъ тѣхъ, дори си мислеше, че въ това место не ще да има хубавци маже. Често той излизаше съ нарамна пушка по пещери-тъ и са невръщаше нѣколко дни или пакъ стоеше въ кафено-то, играеше биллардъ, и кога-то надвиеше, купуваше едно хубаво вино, отъ кое-то даваше всякому да пие. Тѣй всякой го хваляше, всякой изъ едни уста пѣаше за негова-та добрина и хора-та са радваха, че притежавагъ единъ чужденецъ дошълъ отъ толкова далеско место въ това село, зашто-то странния говореше често и искаше да си купи една вила тука за да идва всяка година по единъ пѣтъ да преминува нѣколко мѣсеца въ тази хубава о-колина.

Само Доменико Сероне избѣгваше нашия капитанинъ, щомъ го видѣше въ кафене-то да влезе и ако го срѣщаше на улица-та изглѣдваше го като единъ хайдутинъ. Никой не са очудваше на това нѣщо; че той са замести отъ чужденецъ-тъ, кога-то отнапрѣдъ бѣше самичкия въ цѣло-то село, бѣше твър-